

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Acht

**De Wereld van de Onwaarheid, de Moeder van het Kwaad
en de Zonen van de Duisternis**

Sri Aurobindo

Toen kon hij het verborgen hart van de Nacht zien:
Het werken van haar starre onbewuste
Openbaarde de eindeloze verschrikkelijk Leegte.

Een geestloze blanco Oneindigheid was daar;
Een Natuur, die de eeuwige Waarheid ontkende
In de vergeefs snoevende vrijheid van zijn denken
Hoopte God te vernietigen en alleen te regeren.

Er was geen soevereine Gast, geen getuigend Licht;
Niet geholpen zou het zijn eigen naargeestige wereld scheppen.

Zijn grote blinde ogen keken uit op demonische daden,
Zijn dove oren hoorden de leugens, die zijn stomme lippen spraken;
Zijn enorme misleide waanidee nam vaste vormen aan,
Zijn geestloze waarnemingsvermogen huiverde van heftige
verbeeldingen;
Met het voortbrengen van een ruw principe van leven
Verkregen kwaad en pijn een monsterlijke ziel.

De Anarchisten verrezen uit de vormloze diepten,
Geweldige Titanische wezens en demonische vermogens,
Wereldegó's teisterden met lust en denken en wil,
Uitgestrekte denkvermogens en levens zonder een geest vanbinnen:
Ongeduldige architecten van dwaling's huis,
Leiders van een kosmische onwetendheid en onrust
En sponsors van verdriet en sterfelijkheid
Belichaamden de duistere Ideeën van de Afgrond.

Een schaduwachtige substantie kwam in de leegte,
Schemerige vormen werden geboren in de gedachteloze Leegte
En draaikolken ontmoetten en maakten een vijandige Ruimte
In welks zwarte plooiën het Wezen de Hel verbeeldde.

Zijn ogen, die de drievoudig gepantserde somberheid doorboorden,
Identificeerden hun zicht met zijn blinde staren:
Gewend aan het onnatuurlijke duister, zagen zij
Onwerkelijkheid werkelijk gemaakt en de Nacht bewust.

Een gewelddadige, woeste en formidabele wereld,
Een oeroude schoot van enorme calamiteitsdromen,
Kronkelde zich als een larve in de duisternis,
Die het behoedt voor de speerpunten van Hemel's sterren.

Het was de poort naar een valse Oneindigheid,
Een eeuwigheid van desastreuze absoluten,
Een immense negatie van spirituele dingen.

Alles, wat eens zelf-lumineus was in de geest's sfeer
Veranderde nu in hun eigen duistere tegendelen:
Het Bestaan stortte ineen in een zinloze leegte,
Dat toch een nulpunt-oorsprong was van de werelden;

De Onbewustheid produceerde door de kosmische Geest te verzwelgen
Een universum uit zijn dodelijke slaap:
Zaligheid, gevallen in zwarte coma, ongevoelig,
Rolde zich terug naar zichzelf en God's Eeuwige vreugde
Door een valse schrijnende gedaante van verdriet en pijn,
Nog altijd smartelijk genageld aan een kruis,
Gefixeerd in de grond van een stomme gevoelloze wereld,
Waar geboorte een pijn was en de dood een kwelling,
Opdat niet alles te snel zou veranderen in gelukzaligheid.

Gedachte zat, als een priesteres van Perversiteit,
Op haar zwarte drievoet van de drieëne Slang
En las door tegengestelde tekenen het eeuwige script,
Een tovenares, die leven's God-bestel omkeerde.

In donkere gangpaden met kwade ogen als lampen
En fatale stemmen zingend van de apsis,
In vreemde infernale schemerige basilieken
De magie intonerend van het goddeloze Woord,
Droeg de omineuze diepzinnige Ingewijde
Het ritueel van haar Mysteriën voor.

Daar was lijden Natuur's dagelijks voedsel,
Verlokkelijk voor het angstige hart en vlees,
En foltering was de formule van heerlijkheid,
Pijn bootste de hemelse extase na.

Daar begiet het Goede, een onbetrouwbare tuinman van God,
Wereld's upas-boom met deugd
En entte, zorgvuldig met het uiterlijke woord en daad,
Zijn hypocriete bloesem op het inheemse kwaad.

Alle hoge dingen dienden hun lagere tegenpool:

De vormen van de Goden onderhielden een demonische cultus:
Hemel's gezicht werd een masker en een valstrik van de Hel.

Daar in het hart van het vergeefse fenomeen,
In een enorme actie's gekrompen kern
Zag hij een Vorm, onbeperkbaar en vaag,
Gezeten op de Dood, doe alles opslokt, wat geboren is.

Een kil gefixeerd gezicht met ijzingwekkende en bewegingsloze ogen,
Met haar vreselijke drietand uitgestrekt in haar schaduwachtige hand,
Doorstak zij alle schepselen met hetzelfde lot.

Toen er niets was, behalve Materie zonder ziel,
En een geestloze holte het hart was van de Tijd,
Toen raakte het Leven voor het eerst de onmerkbare Afgrond;
De grimmige Leegte wekkend tot hoop en smart
Trof haar bleke straal de ongepeilde Nacht,
Waarin God zichzelf verborg voor zijn eigen blik.

In alle dingen zocht zij hun sluimerende mystieke waarheid,
Het ongesproken Woord, dat alle onbewuste vormen inspireert;
Zij greep in zijn diepten naar een onzichtbare Wet,
Tastte in de schemerige onbewustheid naar zijn denkvermogen
En streefde een weg te vinden voor de geest om te zijn.

Maar uit de Nacht kwam een ander antwoord.

Een zaad was in die onderste matrix geworpen,
Een stom niet gepeild kaf van geperverteerde waarheid,
Een cel van een onmerkbare oneindigheid.

Een monsterlijke geboorte bereidde zijn kosmische vorm voor
In Natuur's titanische embryo van de Natuur, Onwetendheid,
Toen in een fataal en ontzagwekkend uur,
Verhief iets, dat ontsprong uit het grimmige Onbewuste's slaap,
Onwillig voortgebracht door de verstomde Leegte,
Zijn omineuze hoofd tegen de sterren;
De aarde overschaduwend met zijn enorme lichaam van Doem
Verkilde het de hemelen met de dreiging van een gezicht.

Een naamloos Vermogen, een schaduwachtige Wil verrees
Immens en vreemd voor ons universum.

In de onvoorstelbare Bedoeling, die niemand peilen kan,
Bekleedde een uitgestrekt Niet-Wezen zich met vorm,
De grenzeloze Onwetendheid van de onbewuste diepten
Bedekte de eeuwigheid met nietsheid.

Een zoekend Denkvermogen verving de ziende Ziel:
Het leven werd een enorme en hongerige dood,
De Geest's zaligheid was veranderd in kosmische pijn.

Zich verzekerend van God's zelf-verhulde neutraliteit
Veroverde een machtige oppositie de Ruimte.

Een soeverein regerende valsheid, dood en verdriet
Drukte zijn woeste hegemonie op de aarde;
Door disharmoniëren van de oorspronkelijke stijl
Van de architectuur van haar lot's ontwerp
Vervalste het de eerste kosmische Wil
En verbond met strijd en vreselijke lotgevallen
Het lange en trage proces van het geduldige Vermogen.

Door dwaling te planten in de substantie van dingen
Maakte het een Onwetendheid van de alwijze Wet;
Het verbijsterde de zekere aanraking van leven's verborgen zin,
Hield de intuïtieve gids dom in Materie's slaap,
Deformeerde het insect's instinct en de bruoit's,
Mismaakte mensen's gedachte-geboren menselijkheid.

Een schaduw viel over de enkele Straal:
Verduisterd was het Waarheidslicht in de spelonk van het hart,
Dat onopgemerkt brand in de altaar crypte
Achter het stille vlies's heimelijkheid,
Dat de Godheid van het heiligdom vergezelt.

Zo was de vreselijke antagonistische Energie geboren,
Die de eeuwige Moeder's machtige vorm imiteert
En haar lichtende oneindigheid bespot
Met een grijs vervormd silhouet in de Nacht.

Door de passie in te tomen van de klimmende ziel,
Forceerde zij het leven tot een trage en aarzelende tred;
Haar hand's deflecterende en vertragende gewicht
Is gelegd op de mystieke evolutie's boog:
De kronkelige lijn van haar misleidende denkvermogen

Zien de Goden niet en de mens is machteloos;
Door de goddelijke Vonk in de ziel te onderdrukken
Dringt zij de menselijke val terug naar het beest.

Toch voelt zij in haar formidabele instinctieve denkvermogen
De Ene groeien in het hart van de Tijd
En ziet de Onsterfelijke schijnen door de menselijke vorm.

Gealarmeerd voor haar heerschappij en vol van angst en razernij
Besluit zij ieder licht, dat glinstert door de duisternis,
Zijn stralen werpend uit de geest's eenzame tent,
Hopend er binnen te gaan met wrede heimelijke tred
En in de wieg het goddelijke Kind ter dood te brengen.

Onberekenbaar zijn haar sterkte en listigheid;
Haar aanraking is een fascinatie en een dood;
Zij doodt haar slachtoffer met zijn eigen heerlijkheid;
Zelfs van het Goede maakt zij een haak om naar de Hel te slepen.

Voor haar vlucht de wereld naar haar doodsstrijd.

Vaak valt de pelgrim op de Eeuwigheid's weg,
Slecht verlicht door wolken door de bleke maan van het Denkvermogen,
Of alleen zwervend over kronkelige zijpaden,
Of verloren in woestijnen, waar geen pad gezien wordt,
Overmeesterd door haar leeuwensprong,
Een veroverde gevangene onder haar vreselijke klauwen.

Bedwelmd door een brandende adem
En verliefd geworden op een vernietigende muil,
Eens een metgezel van het geheiligde Vuur,
Vergaat de sterfelijke voor God en Licht,
Een Tegenstander heerst over hart en brein,
Een Natuur, vijandig aan de Moeder-Kracht.

Het zelf van het leven geeft zijn instrumenten prijs
Aan Titaanse en demonische agentschappen,
Die de aardenatuur verheerlijken en ontwrichten:
Een gekapte vijfde columnist is nu denken's gids;
Zijn subtiele defaitisten-gemompel maakt een einde aan het geloof
En, wonend in de borst of fluisterend van buitenaf,
Een liegende inspiratie, wreed en duister,
Een nieuwe orde vervangt de goddelijke.

Een stilte valt over de geest's hoogten,
Van het gesluierde heiligdom trekt de Godheid zich terug,
Leeg en koud is de kamer van de Bruid;
De gouden Nimbus wordt nu niet meer gezien,
Niet langer brandt de witte spirituele straal
En voor eeuwig verstomd is de geheime Stem.

Dan wordt door de Engel van de Wachttorens
Een naam geslagen uit het registerboek;
Een vlam, die in de Hemel zong, verzwakt en stom,
In verwoesting eindigt het epos van een ziel.

Dit is de tragedie van de innerlijke dood,
Wanneer het goddelijke element is verbeurd
En slechts denkvermogen en lichaam voortleven om te sterven.

Want verschrikkelijke agentschappen staat de Geest toe
En er zijn subtiele en enorme Vermogens,
Die zichzelf afschermen met de verhullende Onwetendheid.

Nakomelingen van de diepten, vertegenwoordigers van de schimmige
Kracht,
Haters van licht, intolerant tegenover vrede,
Voor het denken apen zij de stralende Vriend en Gids na,
Terwijl zij zich in het hart verzetten tegen de eeuwige Wil,
Versluieren zij de occulte verheffende Harmonist.

Zijn wijsheid's orakels worden ons tot ketenen;
De deuren van God hebben zij gesloten met sleutels van belijdenis
En door de Wet zijn onuitputtelijke Genade buitengesloten.

Langs alle Natuur's lijnen hebben zij hun posten uitgezet
En de karavanen onderschept van het Licht;
Waar ook de Goden handelen, komen zij tussenbeide.

Een juk is gelegd op wereld's schemerige hart;
Haar slagen zijn gemaskeerd van de hemelse Zaligheid,
En de gesloten periferieën van het briljante Denkvermogen
Blokken de fijne ingangen van het hemelse Vuur.

Altijd lijken de duistere Avonturiers te winnen;
Zij vullen de Natuur met kwaad's genootschappen,

Veranderen de overwinningen van de Waarheid in nederlagen,
Verkondigen de eeuwige wetten als onwaarheden,
En laden de dobbelstenen van Doem met tovenaarsleugens;
De wereld's heiligdommen hebben zij in bezit genomen, hun tronen
opgeëist.

In verachting van de afnemende kansen van de Goden
Claimen zij de schepping als hun veroverde leengoed
En kronen zichzelf de ijzeren Heren van de Tijd.

De adepten van de illusie en het masker,
De bewerkers van Natuur's val en pijn
Hebben hun altaren gebouwd van de triomferende Nacht
In de lemen tempel van het aardse leven.

Op de verlaten districten van het geheiligde Vuur,
Voor het retabel in de mystieke rite
Tegenover het schemerige vlies, dat niemand kan doorboren,
Intoneert de gemijterde priester zijn plechtige hymne
En roept hun vreselijke aanwezigheid op in zijn borst:
Terwijl hij aan hen de ontzagwekkende Naam toekent
Reciteert hij de syllabes van de magische tekst
En maant tot de ongeziene communie's daad,
Terwijl tussen de wierook en het gemompelde gebed
Alle wrede onheil, waarmee de wereld wordt geteisterd,
Wordt gemengd in de schuimende kelk van het menselijke hart
En aan hen ingeschonken als sacramentele wijn.

Terwijl zij goddelijke namen aannemen, begeleiden en heersen zij.

Als opposanten van het Hoogste zijn zij gekomen
Vanuit hun wereld van zielloos denken en vermogen
Om door vijandigheid het kosmische schema te dienen.

De nacht is hun toevlucht en strategische basis.

Tegen het vlamme Zwaard, het lichtende Oog,
Leven zij als in een bastion in massieve vestingen van somberheid,
Kalm en verzekerd in zonloze privacy:
Geen verdwalende lichtstraal van de Hemel kan daar binnengaan.

Gepantserd, beschermd door hun dodelijke masker,
Zitten de reusachtige zonen van de Duisternis

Als in een werkplaats van de creatieve Dood
En beramen het drama van de aarde, hun tragische toneel.

Allen, die de gevallen wereld zouden verheffen, moeten komen
Onder de gevaarlijke bogen van hun vermogen;
Want zelfs voor de stralende kinderen van de goden
Is verduisteren hun privilege en verschrikkelijke recht.

Niemand kan de hemel bereiken, die niet door de hel gegaan is.

Ook dit moet de reiziger van de werelden wagen.

Als een strijder in het datumloze duel's strijd,
Ging hij binnen in een stomme, wanhopige Nacht
Om de duisternis uit te dagen met zijn lumineuze ziel.

Terwijl hij met zijn stappen de somberheid op de drempel alarmeerde,
Kwam hij in een woest en jammerlijk gebied,
Bevolkt door zielen, die nooit zaligheid hadden geproefd;
Onwetend als blindgeboren mensen, die het licht niet kennen,
Konden zij het ergste kwaad gelijkstellen met het hoogste goed,
Deugd was in hun ogen een gezicht van de zonde
En onheil en misère waren hun natuurlijke staat.

Een verschrikkelijke administratie's strafwetboek,
Die van verdriet en pijn de algemene wet maakten,
En universele vreugdeloosheid heeft bevolen,
Had het leven veranderd in een stoïcijns sacrament
En foltering in een dagelijks festival.

Een verordening was uitgevaardigd om geluk te kastijden;
Gelach en plezier waren als dodelijke zonden uitgebannen:
Een denkvermogen zonder vragen was gelijk gesteld aan wijze
tevredenheid,
Een saai hart's stille apathie als vrede:
Slaap was daar niet, verdoving was de enige rust,
De dood kwam, maar bracht noch respijt noch het einde;
Altijd leefde de ziel voort en leed meer.

Altijd dieper drong hij door in dat koninkrijk van pijn;
Rondom hem heen nam de verschrikking van een wereld toe
Van kwelling, gevolgd door ergere kwelling,
En in de verschrikking een grote kwaadaardige vreugde,

Blij om zijn eigen en andermans rampspoed.

Daar waren denken en leven een langdurige straf,
De adem een last en alle hoop een geseling,
Het lichaam een gebied van pijniging, een opeengestapeld ongemak;
Rust was een wachten tussen pijn en pijn.

Dit was de wet van dingen, die niemand droomde te veranderen:
Een hard somber hart, een wrang verbitterd denkvermogen
Weigerden geluk als een walgelijke zoetheid;
Kalmte was een verveling en eentonigheid:
Slechts door lijden werd het leven kleurrijk;
Het had het kruid nodig van de pijn, het zout van tranen.

Wanneer men kon ophouden om te bestaan, dan zou alles goed zijn;
Anders gaven slechts heftige sensaties enige levenslust:
Een furie van jaloersheid, die het gekwelde hart brandde,
De angel van moordzuchtige wrok en haat en hebzucht,
De fluistering, die naar de put lokte en verraad's slag
Wierpen levendige vlekken op de saaie pijnlijke uren.

Het gadeslaan van het drama van tegenspoed,
Het gekronkel van schepselen onder de plundering van doem
En verdriet's tragische blik in de nacht
En verschrikking en het hamerende hart van angst
Waren de ingrediënten in Tijds zware beker,
Die plezierden en hielpen om van zijn bittere smaak te genieten.

Van een zodanige wrede substantie was leven's lange hel gemaakt:
Dit waren de draden van het duistere spinnenweb,
Waarin de ziel gevangen was, huiverend en in verrukking;
Dit was religie, dit was Natuur's bestuur.

In een wrede kapel van ongerechtigheid moet men
Om een zwarte meedogenloze beeltenis van Vermogen te verheerlijken
Geknield onbarmhartige stenen binnenplaatsen oversteken,
Een plaveisel als een vloer van boosaardig lot.

Iedere steen was een scherpe rand van genadeloze kracht
En kleefde met het bloed van gemartelde borsten;
De dorre knoestige bomen stonden rechtop als stervende mensen,
Verstijfd in een houding van doodsangst,
En uit ieder raam tuurde een omineuze priester

En zong Te Deums voor slachting's kronende genade,
Uitgeroeide steden, opgeblazen menselijke huizen,
Verbrande verwrongen lichamen, de bombardement's massaslachting.

“Onze vijanden zijn gevallen, gevallen, “ zongen zij,
“Allen, die onze wil weerstonden, zijn verslagen en dood;
Hoe geweldig zijn wij, hoe barmhartig zijt Gij, “
Aldus dachten zij Gods onverstoorbare troon te bereiken
En Hem te bevelen, die tegen al hun daden was,
Hun daden vergrotend om zijn hemelen te raken
En hem een medeplichtige te maken aan hun misdaden.

Daar kon geen toegeeflijk medelijden plaats hebben,
Maar hadden meedogenloze kracht en ijzeren stemmingen macht,
Een tijdloze soevereiniteit van terreur en somberheid.
Dit nam de gedaante van een verduisterde God,
Vereerd door de geteisterde armzaligheid, die hij had gemaakt,
Die een miserabele wereld onderworpen hield,
En hulpeloze harten genageld aan een onophoudelijke smart
Aanbaden de voeten, die hen vertraptten in de slijk.

Het was een wereld van verdriet en van haat,
Verdriet met haat als zijn enige vreugde,
Haat met anderen's droefenis als zijn feestmaal;
Een bittere grijs vertrok de lijdende mond;
Een tragische wreedheid zag zijn ominieuze kans.
Haat was de zwarte aartsengel van dat domein;
Het gloeide, een somber juweel in het hart
Schroeide de ziel met zijn schadelijke stralen
En zwelgde in zijn verwoestende onmetelijkheid van macht.

Deze passies, die zelfs objecten schenen uit te stralen,
Want het denkvermogen liep over in het onbezielde,
Dat antwoordde met de listigheid, die het ontving,
Gebruikten tegen hun gebruikers schadelijke krachten,
Verwonden zonde handen en slachten plotseling vreemd,
Aangewezen als instrument van een ongeziene doem.

Of zij maakten zichzelf een noodlottige gevangensmuur,
Waar veroordeelden waken door de kruipende uren,
Geteld door het luiden van een ominieuze bel.

Een kwade omgeving maakte kwade zielen slechter:

Alles was daar bewust en alles pervers.

In deze helse werkelijkheid waagde hij zelfs binnen te dringen
In haar diepste put en donkerste kern,
Verstoorde de donkere basis, durfde het oeroude bevoorrechte recht
En absolute kracht te betwisten:

In de Nacht dompelde hij zich om haar verschrikkelijke hart te kennen,
In de Hel zocht hij de wortel en oorzaak van de Hel.

Haar gekwelde diepten openden zich in zijn eigen borst;
Hij luisterde naar het geschreeuw van bevolkte pijn,
De hartslagen van zijn noodlottige eenzaamheid.

Boven was een kille dove eeuwigheid.

In vage enorme passages van Doem
Hoorde hij de Kwelgeeststem, die begeleidt om te slachten,
En bood het hoofd aan de bekoringen van het demonische Teken,
En verijdelde de hinderlaag van de vijandige Slang.

In bedreigende landstreken, in gekwelde verlatenheden
Doolde hij zonder metgezel rond over troosteloze wegen,
Waar de rode Wolf wacht bij de ondoorwaadbare stroom
En de Dood's zwarte adelaars krijsen naar de steile rots,
En de honden van onheil ontmoette, die op mensen's hart jagen,
Blaffend over de vlakten van Bestemming,
Leverde op zinloze slagvelden van de Afgrond
Schaduwachtige gevechten in stomme oogloze diepten,
Trotseerde de aanvallen van de Hel en Titaanse mokerslagen
En droeg de vurige innerlijke wonden, die te langzaam zijn om te helen.

Een gevangene van een verholen magische Kracht,
Gevangen en meegesleurd in Valsheid's dodelijke net,
En dikwijls gewurgd in de valstrik van de smart,
Of gegooid in het lugubere moeras van verzwelgende twijfel,
Of opgesloten in putten van dwaling en wanhoop,
Dronk hij haar gifdranken tot er niets meer over was.

In een wereld, waar noch hoop noch vreugde kon komen,
Onderging hij de vuurproef van kwaad's absolute heerschappij,
Doch hield de geest's stralende waarheid intact.

Niet capabel tot beweging of kracht,
In Materie's blanco ontkenning opgesloten en blind,
Vastgepind aan de zwarte inertie van onze basis
Koesterde hij tussen zijn handen zijn flakkerende ziel.

Zijn wezen waagde zich in de geestloze Leegte,
Intolerante afgronden, die noch denken, noch gevoel kenden;
Denken hield op, gevoel faalde, zijn ziel zag nog steeds en wist.

In atomische pakketjes van de Oneindigheid,
Dichtbij het stomme begin van het verloren Zelf,
Voelde hij de curieuze kleine futiliteit
Van de schepping van materiële dingen.

Of, verstikt in het Onbewuste's holle schemering,
Peilde hij het donkere en bodemloze mysterie,
Van de enorme en betekenisloze diepten,
Vanwaar het worstelende leven in een dood universum verrees.

Daar in de grimmige identiteit, verloren door het denkvermogen,
Voelde hij het verzegelde zintuig van de gevoelloze wereld
En een stomme wijsheid in de onwetende Nacht.

In de onmetelijke heimelijkheid kwam hij,
Waar de duisternis somber en naakt tuurt uit haar matras
En stond op de laatste gesloten onbewuste's verdieping,
Waar het Wezen onbewust van zijn gedachten sliep
En de wereld bouwde zonder te weten, wat hij bouwde.

Daar lag de toekomst onbekend te wachten op haar uur
Daar ligt het verslag van de gedoofde sterren.

Daar, in de sluimering van de kosmische Wil
Zag hij de geheime sleutel van Natuur,s verandering.

Een licht was met hem, een onzichtbare hand
Was gelegd op de dwaling en de pijn
Tot het een huiverende extase werd,
De schok van lieflijkheid van een arm's omhelzing.
Hij zag in de Nacht de Eeuwigheid's schaduwachtige sluier,
Wist dat de dood een kelder was van het huis van leven,
Voelde in destructie schepping's haastige voetstap,
Kende verlies als de prijs voor een hemelse winst

En de hel als een kortere weg naar hemel's poorten.

Toen in Illusie's occulte werkplaats
En in Onbewustheid's magische drukkerij,
Waren de formaten verscheurd van de oorspronkelijke Nacht
En de stereotypen van Onwetendheid verbrijzeld.

Levend, ademend met een diepe spirituele adem,
Wiste de Natuur haar stijve mechanische code
En de artikelen van het gebonden ziel's contract,
Valsheid gaf aan Waarheid haar gemartelde vorm terug.

Vernietigd werden de tafels van de wet van Pijn,
En in hun plaats groeiden lumineuze karakters.

De bekwame Pennenkunstenaar 's ongeziene vinger schreef
Zijn snelle intuïtieve kalligrafie;
Aarde's vormen werden zijn goddelijke documenten,
De belichaamde wijsheid, die het denkvermogen niet kon openbaren,
Verjaagde Onbewustheid van wereld's stemloze borst;
Herschapen waren de vaste schema's van het redenerende Denken.

Door bewustzijn te wekken in inerte dingen
Legde hij aan het duistere atoom en de stomme massa
Het diamanten script op van het Onvergankelijke,
Graveerde op het schemerige hart van gevallen dingen
Een lofzang van het vrije Oneindige
En de Naam, grondslag van de eeuwigheid,
En spoorde op de ontwaakte juichende cellen
In de ideogrammen van het Onuitsprekelijke
De lyriek op van de liefde, die wacht door de Tijd
En het mystieke volume van het Boek van Zaligheid
En de boodschap van het bovenbewuste Vuur.

Toen klopte het leven zuiver in het lichamelijke raamwerk;
De infernale Gloed stierf en kon niet langer slachten.

De Hel spleet langs zijn enorme abrupte gevel open,
Alsof een magisch gebouw teniet werd gedaan,
De Nacht opende zich en verdween als een afgrond van droom.

In wezen's opening, uitgehold als lege Ruimte,
Waarin zij de plaats had gevuld van de afwezige God,

Stroomde een weidse, innige en verrukkelijke Dageraad;
Geheeld werden alle dingen, die Tijds verscheurde hart had gemaakt
En droefheid kon niet langer leven in de borst van de Natuur:
Verdeeldheid hield op te bestaan, want God was daar.
De ziel verlichtte het bewuste lichaam met zijn straal,
Materie en geest versmolten en werden één.

EINDE VAN CANTO ACHT